

EDINOST, DRUGAČNOST IN LJUBEZEN

JOŽE HORN

Slovenska mladina si je izbrala te besede kot vodilo zadnjih mladinskih dni v mesecu novembru 2005.

„V bistvenem edinost, v ostalem drugačnost, v vsem pa ljubezen“, kar je skoraj isto kot: „več je tega kar nas druži, kot pa loči“.

Nobene razlike ni ne za starejše in ne za mladino. Vsi moramo biti edini v bistvenih stvareh. Te nas družijo. Spoštovati in sprejemati moramo drugačnost, ki nas medsebojno nekoliko loči, do vseh pa nas mora odlikovati ljubezen, ki naj bo odsev božje ljubezni do vseh ljudi in ta nas povezuje.

Na splošno med ljudmi danes ni možno ugotavljati teh lastnosti.

Edinost je tista, ki nas poleg ljubezni najbolj povezuje. V bistvenih stvareh je to gotovo zelo velika zahteva. Kaj je za nas edinost bistvenega pomena?

Najprej to, da smo vsi ljudje. Kot take nas je Bog ustvaril in kot take nas hoče imeti. V tem življenju in v večnosti. To je za nas v vidnem stvarstvu največ. In taka je božja volja.

Potem smo kot ljudje kristjani, katoličani, Kristusovi bratje, božji otroci in sodediči Kristusovi samih nebes za vso večnost.

Smo tudi Slovenci v Argentini, nekateri tu rojeni, ali drugje po svetu, vsi istega izvora in končnega namena.

Vse to je gotovo naše bistvo in prav zato moramo biti edini. V tem ne sme in ne more biti nobene izjeme in ni nobenega razloga se temu zoperstavljati.

Spremlja nas tudi zgodovinska okolica, da smo sinovi in hčere naroda, ki se je po nauku Cerkve ni sprejel komunistične ideologije, se ji je uprl in se tudi zoperstavil revolucionarni praksi rop, požiga in umora.

Tudi to je bistveno za našo edinost in isto prepričanje naj nas vodi naprej, dokler ne bo svet priznal Boga za najvišjega vladarja.

„V ostalem drugačnost.“ Vse, kar ni izraženo v božjih zapovedih, ni bistveno in je zato lahko tudi drugačno gledanje in delovanje. Tudi ta drugačnost je po božji volji. Bog nas je ustvaril različne, drugačne, kar ravno vse doprinaša k lepoti celotnega stvarstva. Barva kože, oči in las, razlike v spolu, vzgoja ni pri vseh enaka, role so različne, nimamo vsi enakih podarjenosti in poklicev, tudi ne sposobnosti in talentov, okusov, itd.

Vse to je drugačnost a ne v bistvenih stvareh. Vse to moramo priznati samim sebi in drugim, ker imajo pravico do tega. Tudi to je božja volja in nimamo čemu ugovarjati. Moramo sprejeti in na drugačnosti graditi skupno življenje. Nihče ni odveč in vsi smo potrebni za skupno sožitje.

„Nad vsemi in med vsemi pa naj bo ljubezen.“ To je prav gotovo virek vsega. Vsi bodimo veseli drug drugega in vsi si medsebojno pomagajmo. Tudi to je po božji volji, saj pravi sveto pismo: Ljubite drug drugega.

Ni važno, če smo drugačni v nebistvenih stvareh. Potrebna pa je edinost v bistvenem in pa ljubezen med nami vsemi.

To ne dopušta razdorov in ne hromi naše volje, ki nas vzpodbuja, da vztrajamo do konca.

To je tudi pravo krščansko gledanje na sočloveka in prava krščanska demokracija, ki od človeka zahteva v bistvenem edinost, do pušča v ostalem drugačnost in vse zaliva z ljubeznijo, ki daje rast vsemu dobremu v življenju na tem svetu.

Določitev ribolovnega območja

Vlada je sprejela uredbo o določitvi slovenskega ribolovnega območja na morju, ki med drugim zajema ves Piranski zaliv, so sporočili z zunanjega ministristva.

Uredba je odgovor na hrvaški pravilnik o ribolovnem območju, ki ga je prejemni mesec sprejel Zagreb in s katerim je hrvaško ribolovno morje razširil do sredine Piranskega zaliva.

Uredba definira slovensko ribolovno morje v treh conah. Ribolovna cona A obsega notranje morske vode, ki obsegajo celoten Piranski zaliv. Ribolovna cona B obsega slovensko teritorialno morje, t.j. morsko območje, ki ga s severne strani omejuje Osimska meja do točke T5, z južne strani pa črta od rta Savudrija do točke T6. Ta točka izhaja iz sporazuma Drnovsek-Račan kot južna točka t.i. „dimnika“. Ribolovna cona C pa je slovenska zaščitna ekološka cona in območje odprtega morja.

Uredba je bila sprejeta na podlagi zakona o morskem ribištvu iz leta 2002. Rešitev z uredbo je začasna do uveljavitve izvedbenih pravil za ribiški del

Sporazuma o obmejnem prometu in sodelovanju (SOPS) oziroma do sporazuma o državni meji med Slovenijo in Hrvaško.

Novi hrvaški pravilnik je na novo določil meje morskoga ribolovnega območja in ribolovnemu območju hrvaškega morja uradno priključil hrvaško zaščitno ekološko-ribolovno cono. Hrvaška je s tem meje ribiškega območja razširila do sredinske črte Jadrana oziroma epikontinentalne meje, v Piranskem zalivu pa do njegove sredine. Toda s tem je po mnenju slovenskega zunanjega ministristva posegla na območje pod slovensko suverenostjo.

MZZ je dan potem, ko je omenjeni pravilnik vstopil v veljavo, Hrvaški poslal protestno noto, v kateri je zapisal, da „gre za eno v vrsti hrvaških enostranskih dejanj, s katerimi skuša Hrvaška prejudicirati rešitev mejnega vpratanja med Slovenijo in Hrvaško“.

Hkrati je izrazil pričakovanje, da bodo pristojni hrvaški organi do dokončnega dogovora o mejnem vpratanju med državama spoštovali stanje na dan

25. junija 1991.

Hrvaška je na to noto odgovorila 23. decembra lani, vendar MZZ doslej ne ni pojasnil, kaj je Zagreb v njej zapisal. Zunanji minister Dimitrij Rupel je dan pred tem dejal, da je problem ribištva stvar kmetijskega ministristva in skupne ribiške politike Evropske unije, hkrati pa napovedal, da bo Slovenija sprejela svoj pravilnik, „ki bo upošteval obseg oz. akvatorij, kot je določen s sporazumom SOPS“.

Odmevi na slovensko potezo so bili takojšnji. Za hrvaško televizijo HTV je izjavil tiskovni predstavnik hrvaškega ministristva za kmetijstvo, gozdarstvo in vodno gospodarstvo Mladen Pavič, da uredba, s katero je slovenska vlada določila slovensko ribolovno območje na morju, nima nobene podlage v mednarodnem pravu, niti v konvenciji o pomorskem pravu. Z njo pa je Slovenija prekršila odločitev Badinterjeve komisije, da so meje bivših republik nekdanje SFRJ državne meje. Napovedal je ne okrepitev nadzora do sredine Piranskega zaliva.

Anton Jamnik prejel škofovsko posvečenje

V ljubljanski stolnici je potekala slovesnost škofovskega posvečenja Antona Jamnika, ki ga je papež Benedikt XVI. za ljubljanskega pomožnega škofa imenoval 15. novembra lani. Jamnika, ki si je za geslo izbral svetopisemski izrek „Vi ste moji prijatelji“, je za pomožnega škofa ob sodelovanju prefekta kongregacije ustanov posvečenega življenja in družb apostolskega življenja nadškofa Franca Rodeta ter mariborskega škofa in predsednika Slovenske škofovske konference Franca Krambergerja posvetil ljubljanski nadškof in metropolit Alojzij Uran.

Slovesnosti so se poleg škofov vseh slovenskih škofij, nekaterih škofov - predstavnikov sosednjih držav in apostolskega nuncija Santosa Abrila y Castella, med drugim udeležili tudi premier Janez Janša s člani vlade in drugi predstavniki družbenega, kulturnega in gospodarskega življenja, nekaterih krščanskih ter drugih verskih odgovornosti. Med verniki, ki so napolnili stolnico, pa so bili tudi sorodniki in prijatelji novoposvečenega škofa, župljani njegove rojstne župnije Videm Dobropolje ter gojenci in uslužbenci Zavoda Sv. Stanislava, kjer je bil Jamnik profesor in direktor.

Škof Jamnik, ki je po posvečenju nagovoril tudi vernike ljubljanske nadškofije, je dejal, da zaupa v njihovo veliko pripravljenost, da prevzemajo vedno večje in pomembnejše odgovornosti po župnijah, dekanijah in v nadškofiji. Nagovoril je tudi duhovnike, ko je med drugim dejal, da bi z njimi rad v bratskem pogovoru delil njihove skrbi, prizadevanja, uspehe in neuspehe, najbolj pa svoje globoko prepričanje, da je naš čas veliko bolj odprt za oznanjevanje evangelija, kakor je morda videti na prvi pogled. „Da bi to doživeli, pa sta potrebni dve stvari: da delamo ustrezno našim okolici in da delamo goreče, požrtvovalno“.

Anton Jamnik se je rodil 27. julija 1961 v Ljubljani, sicer pa je doma iz župnije Dobropolje - Videm pri Ribnici na Dolenjskem. Leta 1987 je diplomiral na Teološki fakulteti v Ljubljani. Ljubljanski nadškof in metropolit Alojzij Šuštar ga je istega leta v Ljubljani posvetil v duhovnika. Po mamiškem posvečenju ga je imenoval za kaplana v Kočevju. Leta 1993 je magistriral, leta 1997 pa doktoriral. Od leta 1997 je docent za filozofijo na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani. Julija 2000 ga je takratni ljubljanski nadškof in metropolit Franc Rode imenoval za direktorja Zavoda sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano.

Srečanje slovenskih diplomatov

Na 12. posvetu slovenske diplomacije na Brdu je Janez Janša kot ključni nalogi do konca mandata svoje vlade označil ekonomske in socialne reforme ter priprave na predsedovanje EU v prvi polovici leta 2008.

Ko je predsednik vlade Janez Janša v sredo 4. januarja na Brdu pri Kranju uvajal tradicionalni, že dvanajsti posvet slovenske diplomacije, je ocenil, da se je „z vidika Evropske unije leto 2005 končalo bolje, kot se je začelo in kot je kazalo“. Na posvetu sodeluje poleg uradnikov iz ministristva za zunanje zadeve 35 veleposlanikov, trije vodje misij in vodja pisarne v Prizini. O evropski usodi in poslanstvu Slovenije je uvodoma govoril tudi minister Dimitrij Rupel, popoldne pa so kot posebno gostjo pozdravili tudi avstrijsko zunanjo ministrico in predsedujočo Sveta EU Ursulo Plassnik (na fotografiji).

Premier Janša je kot ključni nalogi do konca mandata svoje vlade označil ekonomske in socialne reforme ter priprave na predsedovanje EU v prvi polovici leta 2008. V zvezi s prvo prioriteto je veleposlanike prosil („toplo se priporočam za sodelovanje“), naj spremljajo reformna prizadevanja v svojih rezidenčnih državah in vlado opozarjajo na njihove dobre in slabe izkumje, „ki bi jih bilo primerno proučiti“.

Glede odnosov s Hrvaško je poudaril, da je njegova vlada „pokazala zelo jasno voljo po novem začetku“ in omenil, da je „imel veliko dialoga tudi izven soja žarometov“. Ko so v resnici uspeli doseči nekaj pomembnih sporazumov, pa je lanskega avgusta „prilo do nekega, meni ne vedno povsem nerazumljivega dejanja, mislim na hrvaško-italijanski dogovor o razdelitvi epikontinentalnih pasov. S tem je bilo pokopano marsikaj, kar smo vložili v bistveno izboljšanje odnosov. Sloveniji potem pač ni ostalo drugega, kot da tudi sama ukrepa,“ je pojasnil premier Janša in dodal upanje, da se nove možnosti odpirajo z začetkom hrvaških pristopnih pogajanj.

BERI...

KALVARIJA ŠKOFA JOŽETA KVASA	2	LEPA BOŽIČNICA NA SLOVENSKI PRISTAVI.....	3
ZDRAVKO INZKO O AVSTRIJI IN EVROPI.....	2	GODČEVA MAMA JE PRAZNOVALA 100 LET.....	3

SLOVENC V ARGENTINI

Božičnica na Pristavi

V nedeljo 10. decembra je krajevni odsek Zveze Žena in Mater priredil Božičnico na slovenski Pristavi v Castelarju. Številne goste je takoj ob prihodu presenetila lepo pripravljena dvorana, kjer so se posedli ob praznično okrašenih mizah. Večer je pričela ga. Nadica Kopač Grohar s pozdravom gostom, nakar je razložila dobrodelni namen prireditve.

Koncertni nastop je pričel otroški zborček „Zarja mladosti“, ki je zapel sedem pesmi in sicer: *Sinička se je usedla, Sijaj, sijaj sončece, Otroci enega sveta, Zvonček, Mavrica, Meglica nad jezerom in Dobro volje smo mi*. Zborček je občuteno in uspešno dirigirala prof. Marjana Jelenc Petrocco, navzoči pa so njo in mlade pevce nagradili z navdušenim ploskanjem.

Nato je nastopil deklinski zbor „Milina“, v katerem pojejo pod vodstvom prof. Marjane Jelenc Petrocco, mladenke s Pristave. Občinstvu so podarile naslednje pesmi: slovenske, *Jaz vem za deželo, Kako bom ljubila, Le pridi, črnko, Nobody knows*, in argentinsko, *Te quiero*. Tudi mladenke so bile deležne toplega priznanja gostov.

Sledil je kratek odmor med katerim so gostiteljice postregle s sendviči, pecivom ter pijačo. Priložnost je bila tudi za prijeten prijateljski pogovor.

Ob začetku drugega dela so gospe Francka Božnar Oblak, Marija Cerar Dolinšek in Vera Kokalj Zorc prinesle k odru kipa Marije, sv. Jožefa in prižgano svečo, da je svetila pred njima ob božičnem drevescu. Med tem pa so

Otroški zbor Zarja mladosti

Deklinski zbor Milina

zagorele svečke tudi po mizah, da je njihova topla svetloba ustvarila v dvorani prijeto, družinsko razpoloženje.

Gospa Nadica Kopač Grohar je spremljala ta duhovni del večera z naslednjim razmišljanjem: „Veliko **tinine** je potrebno, če hoče človek slišati božji glas, veliko **poguma** preden se lahko odloči resnično zapustiti vse svoje navezanosti in slediti le Njemu. Veliko **ponižnosti**, ko človek končno začne dopuščati Bogu, da On vodi naše življenje tako kot ga je zamislil. In končno veliko **ljubezni**, da v polnosti srca sprejmemo odločitev, da svoje življenje podarimo Bogu v službi ljudem... Naj vsaka prižgana svečka predstavlja dela, ki smo jih, ali jih **ne** bomo storili iz ljubezni do Boga, v teh milostnih dneh.“ Skrbno prebrane besede so v globoki zbranosti segle do srca.

Nato so mladi pristavski „slavčki“, kot upanja polna „Zarja Mladosti“, ubrano zapeli naslednje božične pesmi: *Angeli, Sv. Družina, Sv. Jožef in Marija, Cvetke trgam, Sv. večer in Ko so pastirji*.

Tudi nastop „Miline“, ki je sledil je bil posvečen slovenskim božičnim pesmim. Izredno lepi glasovi mladenk so zadoneli po dvorani in pod izkurno roko zborovodkinje ponovno dokazali, da se mladi zborček lahko brez težav spoprime tudi z zahtevnejšimi pesmimi. Gostje so hvaležno poslušali: *Rajske strune, Poslan z nebes, Svetonočne želje, Kaj bi dala, Mati prihaja, Nocoj ne morem spati, Rože za Marijo in Dajte mi zlatih strun*.

Ob koncu sta oba zbora združeno zapela „Sveto Noč“. Tudi poslušalci so se pridružili petju te čudovite božične pesmi. Oba zbora sta bila deležna glasnega priznanja.

Za ves trud, ki so ga imele za pripravo koncerta, so se pevci zahvalili neutrudni gospe Mojci Prešeren Jelenc, vztrajni dirigentki prof. Marjani Jelenc Petrocco in požrtvovalni pianistki gospe Anki Savelli Gaser in jim v znak hvaležnosti izročili darila.

Pak

NAŠA DOMAČIJA

Kje ste bili, kaj ste delali v nedeljo 11. decembra 2005

Kdor je bil na „Naši domačiji“ je lahko z nami užival prijeten dan med komatimi visokimi drevesi; pod milim nebom obsijan s soncem; s prijazno sapico, ki nas je sproti hladila in v odlični družbi prijateljev v tej nepopisni naravi.

Seveda, poletje se je začelo in zato smo otvorili poletno kopalno sezono 2005/2006. Priznali ali pripeljali smo se na ta izvrsten kraj, kjer se je z dimnika že

potkropil ta kraj, nas pa tudi bazen z blagoslovljeno vodo. Nato smo se z molitvijo in enominutnim molkom spomnili tudi pokojnih članov, **ne** prav posebno pa dolgoletnega predsednika Marjana Bogataja. Tudi Marijina pesem je odmevala med nami.

Nato smo se pomaknili pod senco, kjer so nas belo pogrnjene mize že čakale za obed. Okusen asado, sveža solata, hladna pijača

kadilo in nas vabilo, da si čimprej poiščemo prostor v prijetni senci pod evkalipti. Bilo nas je lepo **ne**velo.

Člani tega letovišča smo imeli najprej informativni sestanek, katerega je vodil predsednik Toni Oblak ml. Skupaj z drugimi člani odbora nas je na kratko seznanil o delovanju skozi zadnja leta in nam poročal o položaju Naše domačije.

Pred kosilom smo se zbrali ob Mariji Pomagaj, ki nas vsakič z veseljem pričakuje, da tako pod njenim varstvom in z božjim blagoslovom začnemo počitniški čas.

Pater Lojze Kukovica je

nam je vsem zelo dobro teknila. Z aplavzom smo čestitali in se zahvalili pridnim in neutrudnim članom odbora, ki so za vse to poskrbeli.

Vse navzoče je potem toplo pozdravil predsednik Naše domačije in nam želel prijetno in veselo poletje. Med posladkom, ob kavi in domačem pecivu, so nas pevci „Mendelkega okteta“ presenetili s krasnim petjem naših slovenskih narodnih in nekaterih argentinskih pesmi. Uživali smo ob njihovem petju in občudovali kako lepo so zveneli in se ujemali njihovi glasovi.

Mlajši in ljubitelji vode pa smo se pohladili, ko smo veseli lahko spet poskali v bazen.

Popoldne je minilo v pogovorih, igranju odbojke, nogometni igri in ob mateju, tako da se je dan že nagibal h koncu, in smo težko odhajali spet domov, saj smo se res dobro imeli in počutili sproščene v tem idiličnem kraju „S prijatelji v naravi“.

Marija

učila in **ne** danes zna pesmice, ki so se jih takrat učili.

Sto let je praznovala v krogu hčerk, petih vnukov in vnukinj, sedmih pravnuj in pravnukov ter ostalih sorodnikov, v nedeljo 1. januarja pa ji je po mati v Slomškovem domu voščila v imenu odseka ZSMŽ Metka Erjavca Tomazin in ji izročila bogat **ne**pek, vsi navzoči pa so se pridružili dobrim željam s tradicionalno „Kol'kor kapljic ...“, veseli, da so imeli priložnost pozdraviti stoletnico. Bog naj jo ohrani, so želje tudi Slomškovega doma, našega časopisa in vseh rojakov!

J.T.

SLOMŠKOV DOM

BOŽIČ IN SILVESTER 2005

Najlepši praznik v letu je v Slomškovem domu tokrat zablestel v slovesnejšem praznovanju. Uvod je bila že ponovitev prvega svetega obhajila naših prvoobhajancev v nedeljo 18. decembra, ko je zagorela četrta svečka na adventnem vencu. Na sveti dan je pri slovesni službi božji, ki jo je daroval župnik Franci Cukjati mogočno prepeval mešani zbor, pod vodstvom Pavla Erjavca in orgelsko spremljavo prof. Mirjam Klemenc. K nanovo oblikovanim jaslicam so pred mazo prinesli otroci prižgane svečke in jih položili pred Jezupčka.

Po mati je Dom pripravil kratko a prisrčno božičnico. Prof. Neda Vesel Dolenc je z izbranimi besedami voščila k prazniku v imenu odbora Doma, odbora odseka ZSMŽ, Slomškove tole, mladinske organizacije in farnega odbora, nakar je zbor občuteno podal Božično. Mateja Hribar Šmalc in Tone Rode sta s skupino mladih podala izbrana božična besedila in poezije, zbor pa je pod vodstvom Marcela Brule doživeto zapel Variacije na Noche de Paz, ki se je za zaključek prelila v Sveto noč s sodelovanjem vseh številnih navzočih.

V gostinskih prostorih se je po koncu slavlja razvilo družabno srečanje ob bogato založeni božični mizi.

Kdor se je v decembrskih dneh vozil ali sprehajal po ulici Castelli v mestu Ramos Mejiji, je lahko opazil na obnovljeni steni ob Slomškovem domu zanimive spremembe. Na steni je nastajala orjarska slikarija (mural - 12 x 4 m), ki predstavlja v živih barvah Buenos Aires z obeliskom in pampo, ki se preliva v Blejsko jezero z gorami in ozadju in Ljubljano z gradom.

Zamisel je zaslužila podporo odbora Slomškovega doma in Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu Republike Slovenije. Pri slikariji so sodelovali Andreja Dolinar Hrovat, Andrea Quadri Brula, Helena Klemenc Reyes in Jože Lenarčič ter Janez Urbančič, svoj „kamenček“ pa so doprinesli **ne**tolški otroci, mladci in odrasli prostovoljci. L

ep okras za naše mesto so dokončali sicer **ne** pred koncem leta, slovesno odprtje pa bo ob primernem datumu v prihodnjih mesecih.

Na Silvestrov večer je bila v Domu družinska večerja in slovo od starega leta ter sprejem novega. Ob napitnicah in umetnih ognjih, predvsem pa ob dobrih željah smo z zaupanjem stopili v 2006.

STOLETNICA - NEŽKA ŠIRCELJ GODEC

Dolah pri Grosupljah na Dolenjskem v družini sedmih otrok. Preživela je nevarno „**ne**pansko bolezen“, za katero je umrlo v njenih otroških letih na milijone ljudi po vsej Evropi, pa tudi dve svetovni vojni, vsako s svojimi grozotami. Poročila se je leta 1935 z Antonom Godcem v Veliko Račno.

Druga vojna in komunistična revolucija jo je **ne** posebno prizadela, saj je znano, koliko je trpela Dolenjska v tistih časih. Mož domobranec se je ob koncu vojne umaknil v tujino, ona pa je z malima hčerkama ostala v domovini. Šele po devetih letih se je družina ponovno združila v Argentini, kjer so si postavili nov dom. Po dolgi bolezniji ji je leta 1982 umrl mož Anton, v tolažbo in oporo ji je bila zavest, da živi blizu hčerk Silve in Tončke ter njunih družin, ki ji nudijo domače okolje.

Kaj vse je doživela Nežka v zadnjih sto letih? Če pomislimo samo na vse izume na vseh poljih: od avtomobila in letala, da ne govorimo o radiju, televiziji, računalnikih itd. Kaj vse se je izumilo v teh sto letih! Kaj se spominja naša stoletnica? Da je dvakrat gledala komet Halley, da so se rušile države in nastajale nove; samo kolikokrat je morala menjati valuto v njenem dolgem življenju! Rada se spominja osnovne tole, saj se je lahko

